

De pedante Paddestoel.

en ook niets begrijpen... Daarom lach ik nooit... maar de menschen, die lachen, hebben wèl hoofden...

De paddestoel dacht na. Wat die twee menschen, die geen dichters waren, en toch geen kwaad deden, gezegd hadden, bleef in zijn vroolijk, rond hoofd naklinken.

De een zei: De wijde, blijde aarde... voor ons...! Alles voor ons...! dacht hij. Nu zou ik toch wel eens willen weten...

Tusschen 't vochtige mos, vlak bij den paddestoel, was een plekje zwarte aarde, waar niets groeide; en terwijl de paddestoel peinsde, kwam een heel klein, spits, roze kopje voorzichtig uit den grond boren. 't Was een wormpje.

— Hoorde je dat daarnet? vroeg het, met een dof, vettig stemmetje.

— De heele aarde voor hen! 't wormpje lachte spottend in zijn klein, roze gorgeltje. En zij, met al hun drukte en praats, zijn er voor mij en mijn vrienden.

— Wat zeg je! riep gespannen de paddestoel.

— Natuurlijk! lachte 't wormpje, koddig zich kronkelend, terwijl het heelemaal uit de aarde kroop. Ze zijn er alleen om ons, wormen te voeden, als ze dood zijn...

En grappig zijn roze ring-lifje uit en intrekking, verdween hij tusschen 't vochtige mos.

Van verbazing sprong een groote barst in de mooie, roode paddestoel-rondte.

Toen begon hij hartelijk te lachen.

— Nu dacht ik nogal! riep hij uit, dat het mogelijk was dat ik me vergiste, en dat alles er om hèn was, en niet om mij... Maar nu komt het uit, dat ik gelijk heb gehad. Alles is er om mij!... Om mij!... Ik zie het immers!

— Je weet zoiets pas als je dood bent! waarschuwde het berkje ernstig. Veel begrijp ik niet, want ik ben mijn hoofd kwijt, en kan niet denken; maar ik merk al een poos zoo rondom mij heen, dat we pas na onzen dood ergens voor dienen...

— Wat een dwaasheid! riep de paddestoel, nu heelemaal zeker. Sta ik hier niet als een koning? Is het zachte mos niet mijn troon? Glijdt het beekje niet om mij hier voorbij?

Liggen voor mij de mooie hei-landen niet uit? Gaat de zon niet voor mij op? Ligt de aarde niet...

Misschien zou de paddestoel nog lang zijn vroolijk gesnoef hebben vervolgd, wanneer de kleine jongen en het meisje van gisteren niet voorbij waren gekomen.

— Kijk! onze mooie paddestoel is gebarsten! riep de jongen, en sprong op de vooruitspringende punt land. Wil ik hem eens laten varen?

't Meisje knikte, en keek toe, hoe de paddestoel van zijn steel werd gelicht, en voorzichtig op 't vlak van 't beekje werd gelegd.

— Kijk hij huppelen! riep ze.

De jongen sprong weer terug, en bleef toezien, hoe 't beekje op haar schittervlak met den paddestoel speelde, en hem wegdroeg...

— Zij helpen mij! juichte de paddestoel. Ze dienen mij! Nu zie ik het pas goed! Zij zijn er óók om mij...!

— Je hebt in elk geval je zin, murmelde het beekje. Nu goed kijken; straks komen we waar ze wonen.

De paddestoel was erg in zijn schik. Hij gleed tevreden mee; en toen hij langs groote huizen-paleizen van menschen kwam, lachte hij, denkende aan hun machts-vertoon... en aan 't kleine wormpje...

Eindelijk bracht het beekje hem in een groot, breed water, dat blank lag te klateren in 't licht van de schitterend-groote zon.

Daar stierf de paddestoel; en toen hij dood was, wisten de kleine larven en insecten die hem tot voedsel namen, te vertellen, waarvoor hij geleefd had...

Hijzelf stierf vroolijk, rood-opziend in 't jolige daglicht, wetende, dat 't tóch gauw met hem gedaan zou zijn geweest, en altijd nog meenende: dat de heele aarde om hem bestond, en dat zijn leven een groote gebeurtenis was geweest.

MARIE MARX—KONING.